

Voorwoorden

Luc De Wandel

Communicatie-adviseur – 25/07/2022

In mijn lange loopbaan als communicatie-adviseur, marketeer, reclamemaker, journalist en hoofdredacteur heb ik nog nooit een completer falen gezien van de communicatie rond één onderwerp. De Coronacrisis heeft de malaise waar de pers al jaren aan lijdt op een bijzonder pijnlijke manier blootgelegd. De pers, die volgens een inmiddels beroemd arrest van het Amerikaans Hooggerechtshof 'de geregeerden moet dienen, niet de regeerders' is volledig mislukt in die essentiële taak van de vierde macht. Maar de pers is niet alleen de mist ingegaan, ook de overheid heeft aan haar opdracht als voorlichter van de bevolking en verdediger van het recht op kwaliteitsvolle informatie totaal en catastrofaal verzaakt.

Het perfecte communicatiekanaal in een gezondheidscrisis is de huisarts, dé vertrouwenspersoon bij uitstek als het om het welzijn van de burger gaat. Niet alleen is deze belangrijke communicatielijn volledig buitenspel gezet in deze crisis, maar men heeft de artsen ook verboden om een eigen standpunt in te nemen wat betreft de maatregelen en de manieren om de pandemie te bestrijden. Het officiële narratief mocht vanaf het begin op geen enkele manier in het gedrang komen, en liep daarmee perfect in de pas met de

eerste alarmerende paniekberichten uit China. Daar zag de communistische overheid in deze crisis een gedroomde gelegenheid om aan de wereld te tonen hoe een totalitair regime met zulke uitdagingen omgaat: meedogenloos, éézijdig, kortzichtig en bevooroordeeld.

De staatsgestuurde Chinese pers had maar één taak: de paniek tot ongekende hoogten opzweepen en ervoor zorgen dat de redding, die door de 'alwetende, machtige overheid' werd 'aangeboden', door de doodsbanige burgers met twee handen zou worden aangegrepen. Vanaf dan was het hek van de dam, want toen ook in Italië veel dodelijke slachtoffers begonnen te vallen, schoot ook daar de pers in overdrive en sprong ze op de paniekmolen van haar Chinese collega's. Vanaf dan was er geen stoppen meer aan, te meer daar de uitgevers binnen de kortste keren ontdekten dat paniekzaaiërij een uiterst lucratief businessmodel bleek te zijn. In de 'clickgekke' media garandeert een angstwekkend bericht topresultaten. Er zou dus al een wonder nodig zijn om uitgevers nog van dat businessmodel af te brengen. Maar daar ligt de taak van de overheid: zij moet in zo'n geval de vierde macht ter orde roepen en er op wijzen dat de teneur van de berichtgeving ontspoord. Dat dat niet is gebeurd, is geen toeval. Immers, de overheid was zelf in paniek, had slechts een handvol in allerijl opgetrommelde 'experten' die een uitspraak durfden doen over de mogelijke risico's van het virus en besliste dus om mee te stappen in het 'worst case scenario'. Politici nemen nu eenmaal niet graag risico's die hen hun politieke kop kunnen kosten. En daarom werd ook de huisarts buiten spel gezet: die had nuances kunnen aanbrengen die een rechtlijnige, politiek veilige aanpak zou verstoren.

Vanaf dan is er nooit meer omgekeken en is de paniektrein ongehinderd doorgedenderd. Met als gevolg dat de murw gebeukte bevolking alle maatregelen zonder noemenswaardige weerstand slikte. Uit angst, niet dankzij het gezond

verstand. Want soms waren de maatregelen zo absurd, dat iedere neutrale waarnemer ze als satire zou omschreven hebben. Een ander, veel kwalijker, gevolg is dat alle dissidente geluiden in verband met de aanpak van de crisis geen enkele kans meer kregen om gehoord te worden. De maatregelen, de lockdowns, de contact tracing, de waanzinnige testmanie, de massale vaccinatie... het waren dé heilige mirakeloplossingen die nooit aan een kritische blik mochten onderworpen worden. Nochtans waren die kritische blikken er in voldoende mate, zo bleek uit publicaties op social media en in privékanalen van wetenschappers, die zich ernstig vragen stelden bij de voortschrijdende waanzin. Vaccinoloog Geert Vanden Bossche is één van hen. Hij waarschuwde al vanaf het begin voor de gevaren van het vaccineren van een quasi volledige bevolking in volle pandemie. Andere wetenschappers wezen op de immense randschade die de aanpak tot gevolg had en in de toekomst nog zou hebben. Al die oprecht bezorgde stemmen werden straal genegeerd, zowel door de pers als door de overheid. De communicatie van de voorbije twee jaar verschilde zo nog in zeer weinig van de propaganda waar totalitaire systemen zo gretig gebruik van maakten in het duistere verleden. De vrijheid van meningsuiting zal het grootste slachtoffer blijken te zijn van deze crisis. Factcheckers, schorsingen door beroepsordes, veroordelingen door bevooroordeelde rechters... alles werd in stelling gebracht om er voor te zorgen dat geen enkel storend geluid de burger kon afleiden van het officiële narratief.

De resultaten zijn dan ook verbluffend te noemen: uiterst gedwee werden zelfs de gortigste en onnozelste adviezen opgevolgd, draconische maatregelen werden geslikt en de vaccinatiencentra liepen vol met volgzame burgers, die het verlossende spuitje als de redding van een zekere dood zagen. Dat de voorspellingen die eminente experts, zoals Geert Vanden Bossche, bezorgd uitten nu stuk voor stuk uitkomen, is daarom des te wranger. De kennis was er, de goodwill van

die bezorgde bewakers van de waarheid ook, maar de censuur was sterker. Dit compleet falen van de communicatie heeft mij, als deskundige, met stomheid geslagen. Nooit eerder immers was de geloofwaardigheid van pers en overheid zo laag, en werd het vertrouwen zo geschokt. Al de burgers die door het ontberen van correcte informatie verkeerde beslissingen over hun gezondheid hebben genomen, of anderszits schade hebben geleden, moeten een eerlijke kans krijgen om de schuldigen ter verantwoording te roepen.

Daarom is dit boek zo belangrijk: het confronteert de verantwoordelijken voor de aanpak van de pandemie glashard met hun verraad aan het enige criterium dat zowel integere wetenschap als goed bestuur moet bezielen: de waarheid.

Geert Vanden Bossche

DVM from the University of Ghent, Belgium, and his PhD degree in Virology from the University of Hohenheim – 05/07/2022

Zo'n 15 jaar geleden besliste ik om de vaccinindustrie te verlaten. Precies hetzelfde deed ik nog eens 15 jaar eerder met de academische wereld. Ik was ontgoocheld door beide biotopen omdat ze allebei tonnen geld opsloppen en normen hanteren die de gemeenschap niet ten goede komen. Het zijn sectoren die zich in hun werking volledig laten leiden door twee 'P's': Publicaties en Producten. Publicaties die vaak alleen het ego van de wetenschapper ten goede komen en in vele gevallen slechts de wetenschappelijke zelfbevrediging dienen van instituutleiders, die er niet voor terugdeinzen om dankzij het bloed, het zweet en de tranen van hun studenten hun palmares te verrijken. Waar zijn de wetenschappelijke publicaties die aan de noden van de bevolking tegemoetkomen? Waar blijven de wetenschappelijke publicaties die

handelen over de dynamiek van een pandemie? Waar zijn de publicaties over het massaal vaccineren van een bevolking tijdens een pandemie, met een vaccintype waarvan het nut uitsluitend in een preventieve/profylactische context werd aangetoond? Waar zijn de publicaties die onomstotelijk aantonen dat dergelijke praktijken probleemloos kunnen worden toegepast op alle groepen van de bevolking, onafhankelijk van leeftijd en gezondheidsstatus?

'Product' is de tweede, wankelende poot waarop de academische wereld steunt. Dat 'product' heeft regelmatig de absolute voorrang. Zo beleefde ik het herhaaldelijk in het verleden dat – met de hete adem van de concurrentie in de nek – virale vaccins aan klinische studies werden onderworpen zonder dat men ook maar enig vermoeden had van hoe het geïnduceerde immuunantwoord de levenscyclus van het virus in de uiteindelijke gastheer zou kunnen beïnvloeden. Of het vaccin zou beschermen tegen ziekte of infectie zou men wel na afloop van de klinische studies te weten komen... Ondanks al de moderne technologie blijft de vaccinindustrie vasthouden aan een empirische benadering waarbij het experimenteren steeds belangrijker is dan het denkwerk. Voor die experimentele aanpak heeft de industrie quasi onuitputtelijke fondsen ter beschikking. Waarom zou men intellectuele luiheid bestrijden als ook snelle en grootscheepse experimenten uitsluitsel kunnen geven over wat werkt en wat niet werkt? Zo werd ik ooit als projectmanager bij een groot vaccinbedrijf de laan uitgestuurd omdat ik mijn afkeuring uitsprak over een vaccin dat gevaccineerden zou beschermen tegen de symptomen van genitale herpes, maar niet tegen de infectie! Ondertussen heeft – dankzij deze pandemie – iedereen zich ervan kunnen vergewissen wat het betekent om een ziekte te bestrijden, die door asymptomatische uitscheiding kan worden overgedragen!

Ik besloot destijds dan ook om mijn carrière te wijden aan het bewandelen van een andere piste: een piste die wetenschap nog alleen gebruikt als een instrument om oplossingen te bieden voor ernstige gezondheidsproblemen, die brede lagen van de bevolking treffen. Een piste die zich niet mordicus vastbijt in die éne discipline waarin men zich te allen prijze wil profileren -al was het maar om de concurrentie de loef af te steken- maar die de horizon doelbewust verruimt naar andere gerelateerde deelgebieden van de wetenschap. Deze benadering zorgde ervoor dat ik me meteen vertrouwd voelde met de problematiek van de Covid-pandemie en ik zag ook meteen het gevaar dat de aangekondigde massavaccinatie inhield. De grote namen uit de academische wereld en het pseudowetenschappelijke leger van ambtenaren in de instituten die zich – zogezegd– met de openbare volksgezondheid bezighouden, bleven tot mijn verbazing totaal blind voor dit gevaar. Toch kregen ze prompt het label ‘experten’, terwijl niemand zich afvroeg waaraan zij deze erkenning dan zouden te danken hebben. Vooral epidemiologen, virologen maar ook de ‘loge’ van vooraanstaande specialisten in de geneeskunde voelden zich meteen geroepen om de stier bij de horens te vatten. Al gauw bleek dat het betoog van deze ‘experten’ nog het meest leek op dat van een speculant op de beurs die probeert om aan de hand van recente koerswijzigingen de verdere evolutie van aandelen te voorspellen. Geen van deze ‘vooraanstaande experts’ heeft kaas gegeten van de ingewikkelde interactie tussen het virus en het immuunsysteem, een samenspel van virologie – immunologie – vaccinologie en evolutionaire biologie waarvan de huidige pandemie een schoolvoorbeeld is. Zij komen al in troebel water wanneer het gaat om het begrijpen van groepsimmunitet, nochtans de enige sleutel die toelaat om een pandemie op een menselijk aanvaardbare wijze te beëindigen. Vanuit die onthutsende onbeholpenheid besluiten zij dat vaccin-geïnduceerde immunitet kan worden gelijkgeschakeld met immunitet die

door natuurlijke infectie wordt opgewekt. Dat gebrek aan interdisciplinaire wetenschappelijke opleiding leidt tot een vorm van amateurisme die de volksgezondheid ernstige schade kan toebrengen. Nog kwalijker is het dat de betrokkenen rechtstreekse of onrechtstreekse financiële belangen hebben in vaccinbedrijven, die niet eens meer met elkaar hoeven te concurreren omdat aan de grote vraag naar vaccins zo al niet snel genoeg kan worden voldaan. Daarbovenop leveren de 'experten' ook nog eens goedbetaalde consultancydiensten aan de internationale gezondheidsinstanties die op hun beurt de farmabedrijven groen licht verschaffen om dit trieste theater tot in het kleinste detail te registreren.

De hamvraag daarbij is: waarom waagt geen enkele van deze experts het om met collega's die de evolutie van deze pandemie, en haar ontsporing door menselijke tussenkomst, wél begrijpen een debat aan te gaan? Nu hun voorraad reparagumenten zienderogen slinkt, dooft ook het in hun opdracht doorgevoerde, amateuristische fenomeen 'factchecken' uit als een kaars. Nochtans vuren wij nu data en standpunten op hen af als nooit tevoren...

Het is dan ook onbegrijpelijk dat politici nog steeds bereid zijn om klakkeloos het advies van deze zogezegde experts te vertalen in maatregelen die vooral getuigen van grenzeloze dwaasheid en alleen maar angst en verdeling zaaien onder de bevolking. Zelfs bij parlementaire hoorzittingen zijn de gezagsdragers bereid om loopjongen te spelen voor hun 'experten'. Want alleen politici is het gegund om wetenschappelijke ongeletterdheid en arrogantie te combineren met een politiek mandaat. Een combinatie waar, in tijden van pandemische tegenspoed, iedere rechtgeaarde wetenschapper onwel van wordt. Deze 'experten' hebben ernstig gefaald en in hun kielzog zijn de beleidsmakers evenzeer de mist ingegaan. Niet verwonderlijk dan dat het vertrouwen van de bevolking

zich na al dit gestuntel op een absoluut laagtepunt bevindt, zelfs als het gaat om haar hoogste goed: haar gezondheid.

Die wraakroepende malaise wordt op pakkende wijze geïllustreerd in dit belangrijk werk van Anne Dumont.